

D E H O O G E R A A D D E R N E D E R L A N D E N ,

Gezien het beroepschrift in cassatie van den Minister van Financiën, tegen eene uitspraak van den Raad van Beroep voor de Directe Belastingen te Zwolle van 8 Februari 1938 betreffende den aan de erfgenamen van X te Z, opgelegden aanslag tot navordering van inkomstenbelasting over het belastingjaar 1933/1934;

Gezien de stukken;

Overwegende dat tusschen partijen de navolgende feiten vaststaan: dat door XA en wijlen X onder de benaming firma X tot einde 1933 te Z een meubelzaak werd gedreven; dat XB, zoon van X, in het voorjaar van 1934 die zaak overnam; dat X in December 1934 overleed; dat in het najaar van 1935 door den Rijksaccountantsdienst een boekenonderzoek werd ingesteld bij XB; dat de Inspecteur vervolgens, nadat tusschen partijen eenige correspondentie was gevoerd, aannemende dat de door XA en X over het boekjaar 1932 gemaakte winst f.16000.- hooger is geweest dan door hen aangegeven, bij aanslagbiljet, gedagteekend 14 Mei 1936, aan de erfgenamen van X over het belastingjaar 1933/1934 een navorderingsaanslag over f.8.000.- heeft opgelegd;

Overwegende dat belanghebbende in beroep is gekomen, en dat, voor zoover thans nog van belang is, partijen daar verdeeld waren over de vraag of er voor den Inspecteur bestond eenig feit als bedoeld in artikel 82 der Wet op de Inkomstenbelasting 1914, en of de over het boekjaar 1932 gemaakte winst inderdaad hooger is geweest dan oorspronkelijk aangegeven;

dat de Raad van Beroep ten aanzien der eerste vraag overwoog, dat de Inspecteur ter zitting heeft verklaard dat de navolgende feiten, welke hem na het opleggen van den primitieven aanslag gebleken waren, hem aanleiding gegeven hebben tot navordering: a. dat de winst over het boekjaar 1933 ruim f.38000.- heeft bedragen, waarnaast een winstcijfer van slechts f.12500.- over 1932, zooals aangegeven, onverklaarbaar is, b. dat de bruto-winst in de zaak van XB, welke een regelmatig loopende zaak is, in 1934 35% van den omzet heeft bedragen, c. dat de onkosten in de zaak over 1932 volgens den Rijksaccountantsdienst, die daarbij afging op de cijfers van 1931 en 1932, 10% van den omzet moeten hebben bedragen, d. dat de omzet in 1934 een bedrag van f.90000.- beliep, terwijl volgens een door XB aan den Rijksaccountant gedane mededeeling de omzetten der zaak na 1930 regelmatig waren afgenomen;

dat naar 's Raads oordeel het hiervoren sub a vermelde feit voor den Inspecteur grond kon opleveren voor het vermoeden, dat over 1932 een hogere winst in de zaak gemaakt was dan aangegeven en dat derhalve over het belastingjaar 1933/1934 een te lage aanslag zou zijn opgelegd;

dat ten aanzien der tweede vraag, nl. of de over 1932 gemaakte winst inderdaad hoger is geweest, dan oorspronkelijk werd aangegeven, de Raad heeft overwogen, dat de Inspecteur bij de navordering is uitgegaan van een winst over dat jaar van f.28000.- à f.29000.-, terwijl belanghebbenden staande gehouden hebben, dat die winst niet meer dan f.12500.- heeft bedragen;

dat aan den Raad niet is aangetoond dat, gelijk de Inspecteur aanneemt, de omzet over 1932 f.120000.- heeft bedragen en dat de onkosten 10% van den omzet hebben belopen;

dat, hoezeer ook voldoende feiten aanwezig waren om bij den Inspecteur het

vermoeden te doen rijzen dat een te lage aanslag was opgelegd, niettemin niet gebleken is, dat zulks inderdaad het geval is geweest, zoodat die opgelegde navorderingsaanslag moet worden vernietigd;

op welke gronden de Raad den aanslag vernietigd heeft;

Overwegende dat de Minister in cassatie stelt:

Schending van artikel 16 der wet van 19 December 1914 S.564 doordat de Raad van Beroep aan zijne uitspraak eene onjuiste verdeling van den bewijslast ten grondslag heeft gelegd, en tot toelichting aanvoert, dat hoewel de Raad van Beroep besliste, dat de Inspecteur uit de vergelijking van zekere in belanghebbende 's boekhouding voorkomende cijfers het vermoeden mocht putten dat de primitieve aanslag op een te laag bedrag was vastgesteld, hij niettemin den aanslag vernietigde op den enkelen grond, dat hem niet is aangetoond, dat de omzet over 1932 inderdaad het door den Inspecteur geschatte bedrag heeft bedragen, en dat de onkosten inderdaad het door den Inspecteur genoemde percentage hebben beloopten;

dat de Raad van Beroep aldus ten onrechte den geheelen bewijslast op den Inspecteur heeft gelegd, nog wel terwijl belanghebbende bewerende daartoe niet verplicht te zijn - inzage van boeken en bescheiden heeft geweigerd;

dat bovendien al verwierp de Raad het door den inspecteur berekende cijfer van den omzet over 1932, hij toch niet den geheelen aanslag had mogen vernietigen;

dat immers de Inspecteur had betoogd, dat ook al werd het door belanghebbende genoemde omzetcijfer als juist aanvaard de aanslag tot een te laag cijfer was opgelegd; dat weliswaar de Raad besliste dat de Inspecteur niet de juistheid van het bij zijne berekening gebruikte percentage had aangetoond, maar dat daarna de Raad aan

belanghebbende had moeten opleggen de door hem genoemde onkostencijfers aannemelijk te maken;

Overwegende dienaangaande:

dat al konden naar 's Raads oordeel zekere in de boekhouding van belanghebbende voorkomende cijfers den Inspecteur grond geven voor het vermoeden dat een te lage aanslag is opgelegd, dit den Inspecteur niet ontslaat van de verplichting de juistheid zijner stelling tegenover de betwisting van den belastingplichtige ten genoegte van den Raad te bewijzen;

dat de Raad niet gehouden was hier een vermoeden ten laste van belanghebbende te zien waartegen deze tegenbewijs moest leveren;

dat voorts in dit geval de Inspecteur belanghebbendes winst begrootte op f.28 à 29000.- en daarvoor uitging van twee gegevens: een omzet van f.120000.- en een onkostenpercentage van tien;

dat, nu de Raad verklaarde juistheid van deze beide gegevens niet aan te nemen, en ook verder geen bewijs te vinden voor de stelling, dat eene te lage aangifte is opgelegd, er geen enkel feit ten laste van belanghebbende vaststond en de Raad niet gehouden was belanghebbende met eenige bewijslevering te belasten, doch diens aangifte mocht aanvaarden;

dat het middel dus niet gegrond is;

Verwerpt het beroep.

Gedaan bij de Heeren Kusters, Vice-President, van den Dries, Kranenburg, Donner en Sinninghe Damsté, Raden, en door voornoemde Vice-President uitgesproken ter Raadkamer van den Negentienden October 1900 Acht en Dertig, in tegenwoordigheid van den Substituut-Griffier Somer.

Somer

Kosters